

Arrest

nr. 93 308 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 februari 2012 het Rijk binnen en diende op 13 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 24 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U werd op 15 april 1993 geboren te Conakry en bleef er uw hele leven wonen. In 2008 werd u lid van de politieke partij Union des Forces Democratiques de Guinee (hierna UFDG). U was ook actief binnen het 'comité de base' van de UFDG binnen uw wijk. Op 26 september 2011 bracht N. K. u met de auto naar de markt in Madina. Onderweg werden jullie echter door agenten aangehouden. Zonder iets te zeggen begonnen ze jullie te slaan. Vervolgens werden jullie gearresteerd en naar het politiecmissariaat van Petit Cimbaya gebracht. Daar werden jullie opgesloten. In de cel ontmoetten jullie S. D. en M. C. K., 2 vrienden van N. K., die ook gearresteerd waren. De vader van K. had de agenten opdracht gegeven om jullie te arresteren. K. werd even uit de cel meegenomen. Vervolgens kwam de vader van K. naar jullie cel en zei dat jullie 3 degenen waren die K. ertoe aangezet hadden om zijn geld te stelen. De vader van K. zei dat jullie niet vrij zouden komen vooraleer jullie het gestolen bedrag: 50.000 euro, 850.000 franc CFA en 14 miljoen Guinese frank, zouden terugbetalen. Zowel u als S. D. en M. C. K. legden uit dat jullie hier niets mee te maken hadden. Ook toen u verhoord werd door de commissaris hield u uw onschuld staande en stelde u dat u K. enkel van school kende en voor de rest niet wist wat hij doet. Na een week zei de commissaris dat jullie vrijgelaten zouden worden. De vader van K. stak daar echter een stokje voor. Hij had een broer die commandant is van de gendarmerie in Dixinn. K. mocht naar huis, maar u, S. D. en M. C. K. werden overgeplaatst naar de gendarmerie van Dixinn. Na 2 weken in deze gevangenis werden jullie alledrie ondervraagd door adjudant K.. Hij zei dat jullie nooit vrij zouden komen als jullie het geld niet teruggaven. Na een maand werd één van de jongens vrijgelaten en 2 weken later werd ook de andere jongen vrijgelaten. U was de enige die opgesloten bleef. U hoopte ook vrijgelaten te worden, maar dit gebeurde niet. U bleef 3 maanden in de cel en werd nog verder ondervraagd. Op 30 december 2011 liet een bewaker u ontsnappen. Uw oom M. D. had dit geregeld. Als voorwaarde voor uw vrijlating eiste deze gendarme wel dat u het land zou verlaten, zoniet zou hij in de problemen kunnen komen. Uw oom bracht u naar een onderduikadres in de wijk Enta. Daar bleef u totdat uw oom uw vertrek uit Guinee geregeld had. Op 11 februari 2012 verliet u Guinee per vliegtuig. U kreeg hierbij de hulp van een smokkelaar met de naam C.. Op 12 februari 2012 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een attest van uw lidmaatschap van de politieke partij UFDG en 2 lidkaarten van de UFDG, uit 2008 en 2010, neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart de vader van N. K. en de oom van N. K., die commandant is bij de gendarmerie van Dixinn, te vrezen omdat u ontsnapte uit de gevangenis (gehoor CGVS, p. 12), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt over het motief van de door u aangehaalde problemen. Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u voor de pauze dat u niet wist waarom de vader van K. u liet arresteren en zoveel geld van u eiste (gehoor CGVS, p.7). U verklaarde ook dat u het vreemd vond dat K. vrijgelaten werd en u niet (gehoor CGVS, p.7). Daarbij dient te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor op Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat uw lidmaatschap van UFDG niets te maken had met de reden waarom u uw land hebt verlaten (gehoor CGVS, p.4). U voegt later toe dat u de UFDG lidkaarten neerlegt enkel ter staving van uw lidmaatschap (zie gehoor CGVS, p.5). Tijdens het gehoor bij het CGVS na de pauze verklaarde u echter dat de vader van K. bewust een hoog bedrag van u eiste omdat hij u in de gevangenis wilde houden omdat u een Peul bent en omdat u lid bent van de UFDG (gehoor CGVS, p.9). Als opgemerkt werd dat u voor de pauze niets vertelde over discriminatie wegens het behoren tot de Peul etnie, verklaarde u dat het u niet gevraagd werd en dat u nog bezig was om het uit te leggen (gehoor CGVS, p.9,10). Hiermee overtuigt u niet. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat

mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het feit dat u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst van het CGVS, ingevuld op 17 februari 2012) als bij het CGVS voor de pauze geen enkele melding maakte van het feit dat uw aangehaalde problemen met de vader en oom van K. te maken zouden hebben met uw etnische afkomst of uw politieke voorkeur, doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover tijdens het gehoor bij het CGVS.

Bovendien beschikt het CGVS over informatie (die is toegevoegd aan het dossier) dat de Peul in Guinee niet systematisch vervolgd worden. Verschillende geraadpleegde bronnen bevestigen dat het inderdaad voorvalt dat mensen van de Peul etnie geïdendeerd worden tijdens manifestaties, maar dat er geen redenen zijn om te vrezen voor vervolging, enkel vanwege het behoren tot de Peul etnie. Uw verhaal dat een zeer hoog geldbedrag van u geëist werd, enkel om u in de gevangenis te houden omdat u een Peul bent en lid van de partij UFDG (gehoor CGVS, p. 10), komt dan ook weinig aannemelijk over.

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Daarom dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten wijzigen wat hierboven werd uiteengezet niet. De UFDG-lidkaarten van 2008 en 2010 en het attest van UFDG daterende van augustus 2010 betreffen uw lidmaatschap van de politieke partij UFDG, maar vormen geen bewijs van uw beweerde vrees omwille van dit lidmaatschap. Bovendien legt u geen documenten neer om uw identiteit te staven zodat niet met zekerheid vastgesteld kan worden of het neergelegde attest en de neergelegde lidkaarten wel degelijk u betreffen. Zoals gezegd legde u geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit te staven. Evenmin legde u documenten neer die ons toelaten uw nationaliteit of reisweg te controleren.

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangsperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 2, § 2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4, 57/6, 57/7 *bis* en artikel 62 van de vreemdelingenwet; schending van de artikelen 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 en artikel 4.1 en 4.3 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft; schending van het beginsel van behoorlijk bestuur; schending van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève. Verzoeker vermeldt tevens de zorgvuldigheidsplicht.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.5. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu dit niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht.

2.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voor te leggen. De Raad wijst er in deze op dat, hoewel verzoekers identiteit en nationaliteit niet onmiddellijk betwist worden door de CGVS, verzoeker nalaat zijn naam, geboorteplaats- en datum en zijn etnische afkomst met officiële documenten aan te tonen.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Aldus heeft verzoeker de plicht mee te werken aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en dient hij derhalve de feiten te vermelden die volgens hem de toekenning van het asielstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn politiek en etnisch geïnspireerde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongrondigheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Verzoeker volhardt dat hem op grond van zijn etnische afkomst *juncto* zijn politieke overtuigingen en zijn persoonlijk probleem met een invloedrijke man van Malinké afkomst, de vluchtelingenstatus dient

te worden toegekend. Verzoeker meent dat zijn politieke betrokkenheid *in casu* niet eens werd getoetst, daar waar hij deze politieke betrokkenheid wel degelijk heeft aangegeven, zowel op de DVZ als op het CGVS. Verzoeker meent dat het een asielzoeker niet behoort de “redelijke” motieven aan te geven en de logische banden te leggen tussen de elementen die hij aangeeft; de reden hiervoor is dat de asielzoeker niet noodzakelijk in staat is om zelf de nodige logische banden te leggen, bij gebrek aan de nodige intellectuele opleiding, kennis of eventuele psychische storingen. Verzoeker heeft op DVZ zijn etnische origine vermeld en zijn politieke engagement. Enkel heeft hij op DVZ geen band gelegd tussen zijn problemen en deze twee elementen. Op het CGVS heeft verzoeker voor de pauze niets anders gedaan dan de vragen beantwoord. Na de pauze echter begreep verzoeker dat hij verder niet ging ondervraagd worden, zodat hij het initiatief nam dit element te vermelden. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker niet gearresteerd werd in de loop van zijn politieke activiteiten (bv. tijdens een vergadering of een betoging ...) zodat ook geen tegenstrijdigheid kan worden afgeleid uit zijn verklaring dat zijn probleem niets te maken had met zijn lidmaatschap van het UFDG. Hetgeen verzoeker wel begrepen heeft is dat zijn origine en politieke voorkeur als een verzwarende omstandigheid werd aanzien en gebruikt. Dat deze praktijken bestaan, wordt bevestigd door de CEDOCA informatie, Algemeen Ambtsbericht Guinee, september 2011, die integraal dient te worden gelezen.

3.3.1. De Raad benadrukt in deze dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

3.3.2. Verzoeker haalde op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele keer zijn politieke voorkeur of etnische afkomst aan als reden voor zijn vervolging. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker omtrent zijn aanhouding *“Mijn vriend, K. N., stal altijd geld van zijn ouders om te kunnen uitgaan. Zijn ouders merkten het en gaven een foto van hun zoon aan de politie, met de toelating om hem en zijn vrienden te arresteren. Ik was toevallig bij hem op het moment dat ze mijn vriend arresteerden. Daarom hielden ze ons ook vast. De vader van mijn vriend betaalde de agenten om ons in de cel te houden tot we alles terugbetaald hadden. Mijn oom regelde dat ik vrijgelaten werd.”* (vragenlijst 3.1). Op het CGVS stelde verzoeker expliciet dat zijn lidmaatschap van de UFDG niets te maken had met de reden dat hij zijn land moest verlaten (gehoor p. 4). Volgens verzoekers initiële verklaringen, liggen louter geldelijke motieven aan de basis van zijn vasthouding, waarbij verzoeker uitdrukkelijk stelt dat hij niet weet waarom de vader het geld bij hen zou opeisen (gehoor p. 6-8). Verzoekers verklaringen over de vervolging zijn tevens onlogisch en ongeloofwaardig, immers de Raad ziet niet in waarom een rijke zakenman zijn eigen zoon en drie van diens vrienden/kennissen zou laten arresteren om van hen een bedrag terug te vorderen dat zij geenszins kunnen betalen en dat zijn eigen familiefaam aantast. Dat verzoeker nadien (gehoor p. 9) zijn Peul etnie en UFDG lidmaatschap aanvoert ter verklaring, blijken niet meer dan speculatieve wijzigingen, te meer daar de twee andere vastgehouden vrienden van Malinké etnie waren (gehoor p.9) en verzoeker zelf op het CGVS op het einde van het gehoor nog uitdrukkelijk verklaarde dat hij gearresteerd was omdat hij in de auto bij K. zat en dat hij *“als ik er niet was zou ik niet gearresteerd zijn”* (gehoor p. 11). Verzoeker draagt geen enkel concreet, objectief element aan waaruit de waarachtigheid van zijn vasthouding zou moeten blijken, noch dat deze ingegeven zou zijn door politieke of etnische motieven. Verzoekers relaas komt dan ook over de hele lijn verzonnen voor. Verzoeker toont geen voorbijgevoerde vervolging aan zodat ook de aangevoerde schending van artikel 57/7 *bis* niet nuttig noch gegrond is.

Daar waar verzoeker dan ook aanvoert dat *“Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker geen enkele vraag van politieke aard gesteld werd, hetgeen echter reeds van aard zou geweest zijn om het politieke engagement van verzoeker te toetsen”*, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij zijn voorgehouden vervolging – voor zover al waarachtig, *quod non* – aannemelijk moet maken met vermelding van alle essentiële aspecten, politieke of etnische. Het loutere feit dat verzoeker een politieke interesse zou hebben, houdt op zich immers niet in dat de voorgehouden vervolging ook politiek of etnisch geïnspireerd zou zijn. Daar waar niet uitgesloten is dat verzoeker lid is van de UFDG en van Peul-

afkomst is, komt de thans aangevoerde link met de asielmotieven voor als een gefabriceerde poging om zijn asielrelaas alsnog een politieke of etnische invulling te geven, wat strijdig is met zijn uitdrukkelijke verklaringen op het einde van het gehoor dat "toeval" de reden is van zijn arrestatie. Daar waar verzoeker nog stelt dat hij niet werd geconfronteerd met het feit dat het CGVS van oordeel was dat mogelijk de lidkaarten van UFDG hem niet zouden toebehoren, merkt de Raad op dat de verplichting om de verzoeker te confronteren met nadelige elementen enkel geldt wanneer er voorafgaande tegenstrijdigheden met zijn verklaringen werden vastgesteld, en hij bij herhaling naar authentieke identiteitsdocumenten werd gevraagd.

3.4. Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing en volhardt dat de mensen van Peul afkomst wel degelijk worden vervolgd. Verzoeker herneemt bepaalde passages uit de Cedoca informatie toegevoegd aan het administratief dossier (meer bepaald de pagina's 16-17, 20-23) en citeert vervolgens uit andere internetbronnen (onder andere Afrika, guineepresse, guinea-forum, tdg, irinnews, guinee58). Verzoeker uit tevens kritiek op een door het CGVS gecontacteerde bron, zijnde de heer M. K. (zie Cedoca informatie p. 18), daar deze persoon de enige min of meer actuele bron is die beweert dat er geen "peul probleem" zou bestaan, terwijl deze bron duidelijk banden zou vertonen met het regime. Zo behoort de man tot de Malinké etnie, zou hij thans minister zijn voor de nijverheid en is hij geen voorzitter meer van de Raddho maar werd hij twee dagen na de publicatie van het verslag tot "*Président de la commission nationale des droits de l'homme*" benoemd. Het betreft aldus een persoon die heel nauwe banden onderhoudt met Condé en zijn regering, zodat redelijk kan verwacht worden dat hij de toestand minimaliseert. Verzoeker heeft documentatie aangehaald waaruit eensluidend blijkt dat een anti-Peul politiek gevoerd wordt. Derhalve kan aan de opinie van de heer M. K. weinig of geen geloof worden gehecht. Verzoeker citeert passages uit UNHCR documenten.

Uit het bij het administratief dossier *Document de réponse Guinée Ethnies*, blijkt dat, hoewel de situatie gespannen blijft en individuele incidenten tegen Peul niet zijn uitgesloten, er niet kan worden gesproken van een georganiseerde repressie van de Peul. Het rapport concludeert "*Les nombreuses sources consultées et la mission conjointe des instances d'asiles témoignent, même s'il arrive que des peuhls puissent être ciblés lors de manifestations, qu'il n'y a pas de raison de craindre des faits de persécution de par la seule appartenance à l'ethnie peuhle*". De Raad sluit zich aan bij de inhoud van dit antwoorddocument dat gesteund is op talloze bronnen. Verzoeker citeert enkele bronnen uit dit document, doch hieruit kan enkel blijken dat de aangezochte personen, behalve S.D. (een vertegenwoordiger van de UFDG, een lid van de partij die verzoeker zou aanhangen), weliswaar gewag maken van interetnische spanningen en individuele conflicten en bedreigingen van Peul, doch geenszins van systematische vervolgingen. Evenmin ziet de Raad in waarom M. K. geen objectieve en betrouwbare bron zou zijn, net omdat hij tot "*Président de la commission nationale des droits de l'homme*" is benoemd. Daarenboven wordt het Cedoca-onderzoek verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en komt het dan ook toe aan verzoeker om gegronde, objectieve en concrete elementen aan te dragen die deze informatie kan weerleggen, *quod in casu non*. Daar waar verzoeker overigens nog verwijst naar "*CEDOCA informatie, Algemeen Ambtsbericht Guinee, september 2011*", laat hij na dit stuk bij het verzoekschrift te voegen. Volledigheidshalve dient nog te worden herhaald dat verzoeker zijn land niet heeft verlaten om redenen van etnische vervolging, wat aantoonde dat verzoeker evenmin geconfronteerd werd met de beweerde etnische vervolging.

3.5. Ten overvloede is verzoekers reisweg ongeloofwaardig en kunnen zijn verklaringen niet overtuigen. Verzoeker vloog vanuit Guinee via Gambia naar België. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoeker kon reizen zonder dat hij identiteitscontroles heeft ondergaan en dat de smokkelaar alle documenten bij zich had en dat aan verzoeker niets gevraagd werd (gehoor p. 5-6) is allerm minst geloofwaardig, temeer gezien uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat het uitgesloten is dat verzoeker in Zaventem zijn identiteitsdocumenten niet persoonlijk zou moeten voorgelegd hebben. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid volledig, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker verzoekt in ondergeschikte orde de beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK